

Kraków, 08.10.2026 r.

dr hab. Weronika Świerczyńska-Głównia, prof. UJ
Instytut Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej
Uniwersytet Jagielloński

Recenzja

**osiągnięć Pana dr Sławomira Rogowskiego ubiegającego się o nadanie
stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w
dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej mediach**

Podstawa prawna

Niniejsza recenzja wykonana została na podstawie Uchwały nr 17/ 2026 Rady Naukowej Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej WNS Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach podjętą 26 maja 2026 r. w sprawie powołania w skład Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Sławomirowi Rogowskiemu w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauk o komunikacji społecznej i mediach.

Sylwetka Habilitanta

Pan dr Sławomir Rogowski jest absolwentem Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w 1986 roku uzyskał tytuł zawodowy magistra w zakresie specjalności dziennikarskiej. W 2016 r. na podstawie rozprawy doktorskiej zatytułowanej „*Współczesna publiczna radiofonia regionalna w Polsce, aspekty programowe finansowe i regulacyjne*” (promotor: prof. dr hab. Janusz Adamowski) uzyskał stopień naukowy doktora.

Aktywność akademicką Habilitant realizuje poprzez zatrudnienie od 2.01.2017 roku na Wydziale Dziennikarstwa, Informacji i Bibliologii Uniwersytetu Warszawskiego w Katedrze Antropologii Mediów. Współpracuje ponadto z Katedrą Informatologii tegoż Wydziału. W latach 2018 – 2024 współpracował z Wydziałem Sztuki Mediów Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. W poszczególnych latach współpracował również z innymi ośrodkami naukowymi, w tym: Europejską Wyższą Szkołą Prawa i Administracji w Warszawie (2008/2009), Instytutem Dziennikarstwa Uniwersytetu Jagiellońskiego (2002), Wydziałem Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego (2002/2004), Mistrzowską Szkołą Filmową im. Andrzeja Wajdy (od 2012) oraz Wyższą Szkołą Filmową, Telewizyjną i Teatralną w Łodzi (2010).

Związek pracy dydaktycznej Habilitanta z dyscypliną nauki o komunikacji społecznej i mediach jest bezsprzeczny. Prowadzone przez niego zajęcia obejmowały zagadnienia związane z komunikacją społeczną, funkcjonowaniem mediów, marketingiem medialnym, mediami publicznymi oraz gatunkami telewizyjnymi i filmowymi. Wśród realizowanych przedmiotów znajdują się m.in. *Wstęp do nauki o mediach i komunikacji społecznej*, *Marketing medialny*, *Telewizja Polska - zadania emisji publicznej* czy wykład monograficzny poświęcony gatunkom telewizyjno-filmowym. Na podkreślenie zasługuje również wkład Habilitanta w rozwój oferty dydaktycznej. Opracował On cykl wykładów *Film jako Instrument Komunikacji Społecznej*, a także opracował i przyczynił się do wprowadzenia specjalności *Organizacja Produkcji Audiowizualnej*. Jest również autorem przedmiotu *Fundusze kulturalne*. Prowadził ponadto seminaria dyplomowe. Wypromował 66 licencjatów i 10 magistrów.

Na ocenę działalności dydaktycznej Habilitanta pozytywnie wpływa jego bogate doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią w obszarach polityki medialnej, zarządzania kulturą oraz praktyki rynku audiowizualnego. Na szczególną uwagę zasługuje udział w pracach nad rozwiązaniami legislacyjnymi dotyczącymi rynku medialnego oraz doświadczenie zdobyte w instytucjach odpowiedzialnych za funkcjonowanie mediów publicznych i sektora kultury. Doświadczenia te wzbogacają Jego perspektywę dydaktyczną o walor praktyczny.

Dorobek naukowo-badawczy Habilitanta koncentruje się wokół trzech zasadniczych obszarów problemowych, które - choć odmienne tematycznie - pozostają spójne z perspektywą nauk o komunikacji społecznej i mediach.

Pierwszy obszar to: *Media publiczne - zadania misji. Finansowanie problematyka zarządzania jakością - aspekty prawne, aksjologiczne*. Dorobek Habilitanta w tym obszarze

należy ocenić pozytywnie. W autoreferacie Autor nie tylko przedstawił własne ustalenia badawcze, ale także osadził je w wyraźnie określonych ramach teoretycznych, odwołując się do dorobku uznanych badaczy mediów publicznych. Szczególną wartość mają analizy poświęcone związkom między finansowaniem mediów publicznych, realizacją misji publicznej oraz zarządzaniem jakością, w których Habilitant przekonująco wykazuje, że stabilne finansowanie stanowi jeden z podstawowych warunków utrzymania wysokiej jakości oferty programowej. Na uwagę zasługują również opracowania dotyczące relacji między regulacjami prawnymi a procesami zarządzania jakością, a także próba wypracowania własnych rozwiązań konceptualnych. Artykuły te podejmują zagadnienia istotne zarówno dla teorii, jak i praktyki funkcjonowania mediów publicznych. Całość tworzy spójny interdyscyplinarny cykl artykułów, osadzony w perspektywie nauk o komunikacji społecznej i mediach i odnoszący się do nauk prawnych oraz nauk o zarządzaniu i jakości.

Drugi obszar to: *Film i media elektronicznie współcześnie. Koncepcja społeczeństwa kontenowego*. W tym obszarze należy podkreślić zaproponowaną przez Habilitanta dyskusję zogniskowaną wokół koncepcji społeczeństwa kontenowego. Stanowi ona próbę opisu przemian zachodzących pod wpływem nieustannego wzrostu produkcji, dystrybucji i konsumpcji treści medialnych. W swoich publikacjach dr Sławomir Rogowski ukazuje związki między społeczeństwem kontenowym a kulturą nadmiaru, wskazując na mechanizmy wolnorynkowe oraz rozwój środowiska cyfrowego jako czynniki sprzyjające nieograniczonemu obiegowi treści. Obszar ten należy ocenić jako wartościowy wkład w refleksję nad współczesną kulturą medialną.

Trzeci obszar to: *Kultura studencka: medialność zjawiska, prasa studencka na przykładzie Tygodnika Studenckiego ITD. Badania i analizy w ujęciu medioznawczym i antropologicznym*. W tym obszarze zawierają się publikacje, które – jak wskazuje w autoreferacie Habilitant - stanowiły punkt wyjścia do rozważań zaprezentowanych w książce, którą wskazuje On jako osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach. Wzmiankowane publikacje to: a) monografia wieloautorska zatytułowana *Kultura Studencka w PRL. Media i działalność artystyczna* z 2018 roku (współredakcja: Michał Rauszer), gdzie Habilitant jest współautorem jednego rozdziału oraz opracował zapis dyskusji dotyczącej oficjalnej prasy studenckiej w PRL-u; b) monografia wieloautorska zatytułowana *Tygodnik Studencki ITD – refleksje historyczne* z 2023 roku. Habilitant jest w tym wypadku autorem wstępu oraz dwóch odrębnych rozdziałów.

Ocena osiągnięcia naukowego, będącego podstawą postępowania habilitacyjnego

Zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt. 2. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym Habilitantka jako osiągnięcia naukowe przedstawiła autorską monografię zatytułowaną *Kultura Studencka. Geneza, historia, teraźniejszość* wydaną przez Oficynę Wydawniczą ASPRA-JR w 2025 roku (wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a). Recenzentami wydawniczymi byli: prof. dr hab. Robert Cieślak i dr hab. Zbigniew Benedyktowicz, prof. nadzw. IS PAN.

Na uznanie zasługuje podjęcie przez Habilitanta tematyki kultury studenckiej, która pozostaje obszarem stosunkowo słabo rozpoznanym badawczo [jakkolwiek – jak wskazuje Habilitant na s. 14 – „*Kulturze studenckiej poświęcono wiele opracowań, wiele książek setki rozproszonych artykułów i tematycznych dyskusji. Podejmowano w nich próby jej dokumentacji, opisanie charakterystyki, autonomii, specyfiki, odrębności, ale zawsze pozostającej ważnej relacji z kulturą narodową, tą bardziej tradycyjną m.in. Właśnie poprzez swoją różnorodność, otwartość*”]. Autor [co z kolei zaznacza w *Autoreferacie* na s.2] ujmując to zjawisko w szerokiej perspektywie historycznej, ukazując jego związki z rozwojem szkolnictwa wyższego w Polsce oraz działalnością organizacji, kół naukowych i innych form aktywności studenckiej. Jednocześnie nie ogranicza się do rekonstrukcji przeszłości, lecz podejmuje próbę odpowiedzi na pytanie o współczesny sens i formy funkcjonowania kultury studenckiej w rzeczywistości zdominowanej przez media cyfrowe i Internet. Na uwagę zasługuje również próba połączenia perspektywy uczestnika i badacza, w której Habilitant przedstawia analizowane zjawisko zarówno poprzez odwołanie do doświadczeń własnych i innych uczestników, jak i stara się uzyskać naukowy dystans. Realizując ten ambitny zamysł badawczy Habilitant nie uniknął jednak pewnych uchybień i niedoskonałości, które w istotnym stopniu wpływają na ocenę przedłożonej monografii.

- *Osadzenie monografii w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach*

Na wstępie należy odnotować, że autor nie poświęca dostatecznej uwagi wykazaniu związku prowadzonej analizy z dyscypliną nauk o komunikacji społecznej i mediach, co stanowi istotną słabość opracowania. Jak wskazuje Habilitant [s.17] starał się On nadać swojej pracy „*charakter dynamiczny i transdyscyplinarny lokując go w kilku przenikających się*

plaszczynach, przede wszystkim medioznawstwo i antropologii kultury, zaś w szerszej perspektywie historii współczesnej i socjologii [...] A także, w rozumieniu interdyscyplinarnym, poprzez wielość subdyscyplin kultury studenckiej, spojrzeć na całość zjawiska z perspektywy kulturoznawczej odnosząc je do aktywnej praktyki społecznej w kontekście normatywno – aksjologicznym”. Pomimo deklarowanego osadzenia (przyjemniej w części) problematyki badawczej w obszarze nauk o komunikacji społecznej i mediach, w monografii trudno odnaleźć wyraźne odwołania do koncepcji właściwych tej dyscyplinie. Szczególne wątpliwości budzi niemal całkowity brak podstaw teoretycznych, które stanowiłyby punkt odniesienia dla prowadzonych analiz oraz interpretacji uzyskanych wyników. W konsekwencji wywód ma w dużej mierze charakter opisowy lub wręcz dokumentacyjny.

Wątpliwości budzi również brak konsekwencji terminologicznej w określaniu charakteru pracy. Autor w różnych fragmentach monografii posługuje się zamiennie pojęciami „transdyscyplinarność” (np.: s.17) oraz „interdyscyplinarność” (np.: s. 17, 23). Tymczasem są to kategorie odrębne, odnoszące się do różnych sposobów integrowania wiedzy i prowadzenia badań. Interdyscyplinarność zakłada współpracę oraz wykorzystanie dorobku różnych dyscyplin naukowych, natomiast transdyscyplinarność wykracza poza granice poszczególnych dyscyplin, prowadząc do tworzenia nowych ram interpretacyjnych i poznawczych. Deklarowane przez Habilitanta odwołania do perspektywy transdyscyplinarnej i interdyscyplinarnej wskazują na ambitny i wartościowy zamysł badawczy. Wątpliwości budzi – zaznaczone powyżej - niejednoznaczne posługiwanie się tymi kategoriami oraz brak wyraźnego wykazania, w jaki sposób zostały one zastosowane w przeprowadzonej analizie. W rezultacie potencjał przyjętej perspektywy badawczej nie został wykorzystany.

- *Cel monografii*

Habilitant – co zaznacza w Autoreferacie [*Autoreferat*, s.2] – stara się w monografii odpowiedzieć na cztery zasadnicze pytania: kiedy kultura studencka powstała i dlaczego? Jaką pełniła funkcję przez prawie 50 lat po drugiej wojnie światowej do wyborów 1989 roku? Jakie formy komunikacji wypracowała ze swoim środowiskiem i na jego zewnątrz? Jaki jest jej stan, charakter i funkcja aktualnie? Należy w tym miejscu zauważyć, że pytań tych – określających cel publikacji - próżno szukać we wstępie do przedmiotowej monografii. Na jej kartach natomiast (s. 10) Habilitant wskazuje, że „*W tekście przedstawiono główne obszary kulturotwórcze i medialne – tzw. fenomen kultury studenckiej, które stanowią najważniejszych zjawisk tego środowiska. Niniejsza monografia zapożycza swoją kompozycję i czerpie z*

merytorycznych inspiracji, których wstępne wersje powstały w artykule opublikowanym wcześniej w kwartalniku „Konteksty”. Główne wątki z „Siedmiu fenomenów kultury studenckiej” [Konteksty (2024), nr 1-2, s.330-363] zostały tu poszerzone i pogłębione interpretacyjnie. To właśnie one tworzyły - z jednej strony - treść i przestrzeń ich artystycznych prezentacji, a z drugiej specyficzny etos i formę ekspresji środowiska studenckiego i akademickiego [...] Po licznych modyfikacjach powstała obecna książka - próba całościowego rozwinięcia wcześniej analizowanej problematyki”.

Choć zasadnicze pytania badawcze można zrekonstruować na podstawie treści monografii, a ich sformułowanie zostało zawarte w autoreferacie, ich wyraźniejsze zaakcentowanie we wstępie pracy zwiększyłoby spójność i przejrzystość wyводу. Dzięki temu zamysł Habilitanta byłby od początku lektury bardziej czytelny.

- *Struktura monografii*

Konstrukcję monografii należy ocenić pozytywnie. Przyjęty układ pracy jest spójny i podporządkowany logice prowadzonych rozważań, a kolejność omawianych zagadnień nie budzi zastrzeżeń. Publikacja liczy 281 stron, w tym obejmując: bibliografię, wykaz ilustracji oraz indeks nazwisk. Została podzielona na dziesięć rozdziałów poprzedzonych wstępem oraz zwieńczonych zakończeniem.

Na uwagę zasługuje jednak brak konsekwencji w zakresie kompozycji poszczególnych rozdziałów. Struktura rozdziałów nie została ujednolicona. W części rozdziałów Habilitant formułuje cele (jest w rozdziale II, s.56), podczas gdy w innych rozdziałach cel nie został jasno wyeksponowany lub nie został sformułowany. Podobnie przedstawia się kwestia podsumowań, które zamieszczone zostały jedynie w wybranych częściach monografii (brak jest go w rozdziale II, VI oraz VIII). Tego rodzaju niejednorodność utrudnia śledzenie logiki wyводу oraz ocenę realizacji przyjętych (w zastrzeżeniach sformułowanych powyżej) celów. Dodatkowo wzmiankowane podsumowania mają charakter swobodnych refleksji i komentarzy Habilitanta, natomiast nie formułują rezultatów bezpośrednio zakorzenionych w treści poprzedzających je rozważań. Osłabia to spójność całej konstrukcji pracy oraz ogranicza jej walor analityczny.

Pewne zastrzeżenia budzi sposób prowadzenia części wyводу. W szczególności w rozdziałach I-VII Habilitant koncentruje się na porządkowaniu i prezentacji wiedzy dotyczącej form organizacyjnych oraz przejawów kultury studenckiej, co nadaje tym fragmentom w dużej mierze charakter sprawozdawczo-opisowy. W efekcie warstwa analityczna i interpretacyjna

pozostaje niekiedy mniej wyeksponowana (lub niewidoczna), natomiast widoczna jest jedynie rekonstrukcja faktów i zjawisk. Choć zgromadzony materiał stanowi cenne źródło wiedzy o kulturze studenckiej, większe zaakcentowanie autorskich analiz oraz klarowne - i oparte na ramach konceptualnych - formułowanie wniosków badawczych mogłoby dodatkowo wzmocnić naukowy charakter monografii.

- *Metodologia*

Rezygnując ze szczegółowego wyliczania wszystkich zastrzeżeń dotyczących konstrukcji zastosowanych narzędzi badawczych - gdyż ich liczba jest znacząca, a ich charakter wielowątkowy - ograniczę się jedynie do wskazania najistotniejszych niedociągnięć metodologicznych, które w mojej ocenie mają kluczowe znaczenie dla oceny jakości przeprowadzonych badań oraz wiarygodności uzyskanych wyników. Moje wątpliwości odnoszą się do fundamentalnych kwestii związanych z poprawnością procesu badawczego.

Istotnym mankamentem pracy jest brak przedstawienia metodologii doboru literatury przedmiotu. Autor nie wyjaśnia, według jakich kryteriów dokonano selekcji źródeł (s.13, s. 146), jakie przesłanki decydowały o włączeniu poszczególnych publikacji do analizy ani czy przeprowadzono systematyczny przegląd dostępnego dorobku naukowego. W rezultacie nie jest możliwa ocena kompletności, reprezentatywności oraz adekwatności zgromadzonego materiału bibliograficznego. Niedostatek ten nabiera szczególnego znaczenia w kontekście – deklarowanego przez Habilitanta - interdyscyplinarnego (transdyscyplinarnego) charakteru monografii, w przypadku której transparentne przedstawienie procesu doboru literatury staje się kluczowe. Brak opisu przyjętej procedury sprawia, że trudno ocenić, czy prezentowany przegląd literatury odzwierciedla rzeczywisty stan badań, czy też jest efektem arbitralnych wyborów Autora. W konsekwencji osłabieniu ulega zarówno wartość poznawcza monografii, jak i wiarygodność formułowanych w niej ustaleń.

Wątpliwości metodologiczne budzi fakt, że Habilitant wskazuje (s. 23), iż opisuje kulturę studencką w znacznej mierze przez pryzmat własnych doświadczeń, weryfikowanych następnie w rozmowach z uczestnikami i świadkami opisywanych wydarzeń. Należy przy tym podkreślić, że zarówno obserwacja, zwłaszcza prowadzona przez wieloletniego uczestnika analizowanych procesów, jak i wywiady ze świadkami oraz współtwórcami kultury studenckiej stanowią niezwykle cenne, a zarazem stosunkowo rzadko wykorzystywane źródła danych, pozwalające na pozyskanie informacji niedostępnych w materiałach archiwalnych czy źródłach zastanych.

Tego rodzaju materiał empiryczny posiada istotny potencjał poznawczy i mógł stanowić jeden z ważniejszych walorów pracy. Tymczasem Habilitant nie wyjaśnił, jaki charakter miały zastosowane procedury badawcze. Nie ma chociażby informacji określających formę i treść wywiadów, sposobu ich przeprowadzenia czy opracowywania uzyskanych wypowiedzi. W rezultacie potencjał niezwykle wartościowego materiału empirycznego nie został wykorzystany, a ocena rzetelności zastosowanych procedur badawczych – a tym samym wniosków- nie jest możliwa.

Wątpliwości budzi również sposób doboru przykładów analizowanych w poszczególnych rozdziałach monografii (od r. I-VIII). Habilitant nie wyjaśnia, według jakiego klucza zostały one wybrane ani jakie kryteria decydowały o ich włączeniu do analiz. W konsekwencji nie jest jasne, czy dobór ten miał charakter celowy i został oparty na określonych przesłankach, czy też wynikał przede wszystkim z arbitralnych decyzji Habilitanta. Ponadto, w zaproponowanej analizie zabrakło wyraźnie określonego schematu analitycznego, który pozwalałby interpretować i porównywać poszczególne przypadki według jednolitych kategorii. W rezultacie analizowane przykłady funkcjonują raczej jako interesujące ilustracje omawianego zjawiska niż materiał poddany systematycznej analizie naukowej.

Kolejny obszar wymagający krytycznego komentarza stanowi badanie ankietowe, zaprezentowane w monografii w rozdziale dziewiątym (s. 203-207). Przede wszystkim należy zauważyć, że Habilitant nie omówił kwestionariusza ankiety, co uniemożliwia pełną ocenę trafności i poprawności konstrukcji narzędzia badawczego. Wskazał natomiast w sposób deklaracyjny, że kwestionariusz zaprojektował i przeanalizował wyniki [s. 203], a samo badanie było prowadzone w ramach Katedry Antropologii Mediów Wydział Dziennikarstwa, Informacji i Bibliologii Uniwersytetu Warszawskiego, a jego wyniki „posłużyły do analizy zamykającej program badawczy poświęcony kulturze studenckiej w PRL-u.” [s.203]. Treść pytań można jedynie częściowo zrekonstruować na podstawie opisu zawartego w rozdziale dziewiątym (s. 203-207). Badanie, jak wskazuje Habilitant, odbyło się dwukrotnie. Z lektury wynika, że w pierwszej edycji badania, przeprowadzonej w 2018 r., respondentom zadano trzy pytania, natomiast w edycji z 2025 r. narzędzie zostało rozszerzone o kolejne pięć pytań. Autor nie wyjaśnia jednak przesłanek wprowadzenia tych zmian ani ich wpływu na możliwość porównywania uzyskanych wyników.

Jeszcze poważniejsze wątpliwości dotyczą doboru próby badawczej. Poza informacją, że ankieta została zrealizowana z wykorzystaniem formularza Google, habilitant nie podaje

danych pozwalających ocenić rzetelność procedury badawczej. Brakuje informacji chociażby o sposobie rekrutacji respondentów, kryteriach włączenia ich do badania, charakterze badanej grupy czy też kanałach dystrybucji ankiety. Nie wiadomo bowiem z jakich uczelni pochodzili respondenci i czy reprezentowali różne środowiska akademickie. W konsekwencji nie sposób ocenić, czy badana grupa może być uznana za reprezentatywną dla populacji studentów lub byłych studentów, a także czy stanowi próbę pozwalającą na formułowanie bardziej ogólnych wniosków.

Podsumowując należy stwierdzić, że warstwa metodologiczna monografii pozostaje jej najsłabszym elementem. Habilitant nie zawsze w sposób wystarczająco precyzyjny wyjaśnia zastosowane metody badawcze, kryteria doboru materiału oraz procedury analityczne, co utrudnia ocenę rzetelności przeprowadzonych badań i wiarygodności formułowanych wniosków. W efekcie interesujący poznawczo i wartościowy temat nie został uzupełniony poprawnym opisem postępowania badawczego, co osłabia wartość poznawczą monografii. Dodatkowe wątpliwości budzi fragment zawarty w części *Podsumowanie* w rozdziale IX (s. 218). Habilitant stwierdza, że: „*Badawczy »papierek lakmusowy« zastosowany przez autora ankiety nie jest tym właściwym do badania tego roztworu (kultury studenckiej), po prostu rozminęły się intencje z ich rozumieniem*”. Sens i intencja tego sformułowania nie są jasne. Trudno jednoznacznie określić, czy Habilitant wskazuje na niedostosowanie narzędzia badawczego do przedmiotu badań, błędną operacjonalizację problemu badawczego, czy też rozbieżność pomiędzy intencjami badacza a sposobem interpretacji pytań przez respondentów. Niezależnie od interpretacji, przytoczone stwierdzenie zdaje się podważać trafność zastosowanego narzędzia badawczego, a tym samym dodatkowo osłabia możliwość uznania uzyskanych wyników za podstawę do formułowania bardziej ogólnych wniosków dotyczących kultury studenckiej w PRL-u.

Ocena istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Pozytywnie ocenić należy współpracę Habilitanta z Wydziałem Zarządzania Politechniki Częstochowskiej, realizowaną w latach 2019-2024. Pozwoliła ona dr Sławomirowi Rogowskiemu poszerzyć perspektywę badawczą o zagadnienia związane z zarządzaniem mediami, z uwzględnieniem sposobów finansowania mediów. Wymiernym efektem tej

aktywności publikacja czterech artykułów naukowych, które ukazały się w Zeszytach Naukowych Politechniki Częstochowskiej w serii Zarządzanie. Przedmiotowe publikacje to: *System finansowania mediów publicznych w Polsce i niektórych krajach europejskich - wybrane problemy*; *Zarządzanie mediami publicznymi a ustawa o radiofonii i telewizji oraz problemy jakości*; *Wybrane regulacje ustawowe a doskonalenie zarządzania jakością w mediach publicznych*; *Pojęcie społeczeństwa kontentowego a problematyka kultury nadmiaru*. Warto podkreślić, że efekty współpracy z Politechniką Częstochowską dowodzą zdolności Habilitanta do prowadzenia interdyscyplinarnych rozważań naukowych. Łącząc dorobek nauk o komunikacji społecznej i mediach z kategoriami właściwymi naukom o zarządzaniu i jakości wpisuje się tym samym w nurt badań nad zarządzaniem mediami, co należy uznać za cenny element jego aktywności naukowej.

Konkluzja

Zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018 poz. 1668 z późn. zm.), na podstawie analizy osiągnięcia naukowego zatytułowanego *Kultura Studencka. Geneza, historia, teraźniejszość* stwierdzam, że dr Sławomir Rogowski nie spełnia ustawowych kryteriów wymaganych do nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach. Jakkolwiek przedłożone do oceny osiągnięcie podejmuje problematykę mieszczącą się w obszarze zainteresowań dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach, jednak jego wartość naukowa oraz poziom metodologiczny nie pozwalają uznać go za osiągnięcie spełniające wymagania stawiane rozprawom habilitacyjnym. Zasadnicze zastrzeżenia odnoszą się do niewystarczającego osadzenia prowadzonych analiz w ramach teoretycznych właściwych dla dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach, dominacji warstwy opisowej nad analityczną oraz licznych niedostatków metodologicznych.

Wojciech Szczęśliwy